

EERSTE HOOFDSTUK

Het beloofde een warme dag te worden in Pilion. De zon kwam op en de palmbomen wuifden. Golven duwden tegen het strand terwijl het schiereiland ontwaakte. Het leek een dag zoals alle andere dagen. Maar dat was het niet. Het was 3 mei 1976 en vandaag kwam Theseus te weten dat zijn ouders vermoord waren.

De zon was nog maar net op, of Ariadne stond al aan zijn bed. Zijn nichtje smeekte hem om samen naar het strand te gaan. Theseus sloeg glimlachend zijn ogen open. Flarden van een droom verdampten en hij zei: 'Ik kom zo.'

Al bijna zijn hele leven woonde hij bij zijn tante Katharina en oom Yannis. Hij had geen herinneringen aan zijn ouders en wist niet waaraan ze waren gestorven. Hij had het simpelweg nooit gevraagd. Hij was nog maar een baby toen ze stierven. Wat hij wel wist, was dat hij met hen in het huis aan de baai woonde, maar dat onthield hij vooral omdat hij er soms nog voorbijkwam; sindsdien was het huis onbewoond.

Theseus was ondertussen zestien jaar en hij beschouwde zijn oom en tante als zijn ouders. Ariadne was zijn zus, hoewel ze eigenlijk zijn nicht was, maar omdat ze samen opgroeiden leek het wel alsof ze zijn zus was. Ze waren even oud en deden alles samen. Nu ja, alles ... bijna alles. Natuurlijk sliep hij in zijn eigen bed en ook naar toilet gaan deed hij alleen, maar verder waren ze onafscheidelijk.

Theseus had zich snel aangekleed en liep achter Ariadne aan over het kronkelende pad naar het strand. Ze woonden in een van de witte huizen op het uiterste puntje van het Griekse schiereiland, waar het stoffige land

een rotsformatie vormde en overging in de zee. Duingras ritselde als Theseus en Ariadne blootsvoets langs het strand wandelden, of beter, slenterden – er was tijd genoeg, ze moesten nergens heen. Alles was hier en hier was alles. Als ze honger hadden, gingen ze onder een perzikboom zitten tot er een vrucht in het zand plofte. Wanneer ze dorst hadden, knepen ze een sinaasappel uit in hun mond. Ze konden slapen in openlucht als ze dat wilden, de sterren schenen als nachtlampjes. Als ze moesten plassen, deden ze dat onder een palmboom, ze moesten alleen opletten dat er geen kokosnoot op hun hoofd viel. Wanneer ze het koud hadden, raapten ze wat takken bijeen en stookten een vuurtje. Met een holle bamboestok en een pijltje vingden ze een vis, roosterden die en peuzelden hem op, met wilde olijven erbij.

Eens per maand kwam er een bootje langs met koopwaar zoals zeep en gloeilampen, en ook wc-papier, hoewel de oudste bewoners nog altijd palmladeren gebruikten. Wat dat bootje niet meebracht was chocolade en snoep, maar verder hadden ze in Pilion alles: kruiden kwamen van een struik, melk van de dorpskoe, olie van de olijfbomen en vlees van wilde everzwijnen die er rondzwierven, ook werd er al eens een kip gepluimd.

Elke avond zong er wel iemand een visserslied of speelde gitaar, de klanken werden door de wind gedragen en de dorpsbewoners neurieden mee. Tot de zon onderging en de sterrenhemel het land bedekte als een zacht laken. Pilion was prachtig, het was er als leven in een sprookje.

Maar ... het leven was er ook oeverloos saai. Theseus en Ariadne lagen uren in de zon, doken een keer of drie van de hoogste rots de zee in en gingen dan weer op het strand liggen. Ariadne tuurde naar de blauwe lucht en jammerde: 'Ik ben het hier soms zo beu.' Theseus grinnikte. Met een zucht voegde ze eraan toe: 'Ik wil zo graag de wereld zien.' Haar neef haalde zijn schouders op en kwam overeind, rekte zich uit, slenterde naar de zee en dook nog eens het water in. Hij zwom tot hij buiten adem was en als hij omkeek, was Ariadne nog maar een stipje op het strand.

Hij zwaaide naar haar. Met een treurig handje wuifde ze terug. Rustig zwom hij verder en het was op dat moment dat hij het huis aan de baai zag. Gisteravond had zijn tante gezegd dat het precies vijftien jaar geleden was dat zijn ouders gestorven waren. Misschien had hij daarom van hen gedroomd. In zijn droom hield zijn vader hem in zijn armen en samen met zijn moeder liepen ze het huis aan de baai binnen. Plots vroeg hij zich af wat er met zijn ouders gebeurd was.

Nadat hij samen met Ariadne de hele dag aan het strand was geweest, vroeg Theseus tijdens het avondeten aan zijn tante: 'Hoe zijn mijn vader en moeder eigenlijk gestorven?'

Katharina keek hem aan alsof ze die vraag al jaren geleden had verwacht. Het was haar man die antwoord gaf. Theseus luisterde verbaasd naar zijn oom en dacht toen: *Vermoord?* Het drong niet goed tot hem door. Hij kende zijn ouders enkel van de foto's die op de kast stonden, bovendien waren ze lang geleden gestorven. Maar dat ze vermoord waren? Dat betekende dan toch dat iemand hen absoluut uit de weg wilde ruimen. 'Waarom?' vroeg hij. Zijn tante legde haar hand op zijn schouder. 'Dat weten we niet,' antwoordde ze. Ariadne keek even verbaasd als Theseus en zat met ingehouden adem te luisteren.

Na het avondeten ging Theseus naar zijn oude huis aan de baai. 'Ik ga mee,' riep Ariadne en ze liep hem achterna. Het zand knarste onder hun blote voeten en ze stapten stevig door tot het huis opdook. Tegen de gevel groeiden klimplanten. Theseus zette zijn schouder tegen de voordeur. Tot zijn verbazing ging die makkelijk open. Hun ogen moesten wennen aan het halfdonker in de gang. Er hingen nog inlijstingen met foto's aan de muur en er lag een laag stof op. Theseus bleef staan bij een zwart-wit foto. Hij herkende zijn ouders. Het was pas toen hij de afbeelding lang genoeg bestudeerde dat hij zag dat zijn vader een baby vasthield, de kleine Theseus lag

slappend op zijn arm en zat half verscholen in zijn jas. Aan hun verwilderde haren kon hij zien dat het stevig waaide. *De tijd is hier blijven hangen*, bedacht hij, en hij liep snel verder. Hij betrad de woonkamer en bleef in het midden ervan plots staan. Ariadne gluurde over zijn schouder. Hij veegde met zijn voet wat stof weg en op het parket zaten twee grote, donkere vlekken. Ze wisten allebei wat het was: gestold bloed. Hier hadden zijn mama en papa gelegen. Katharina had verteld dat ze koelbloedig waren afgemaakt met een gewerschot. Zij had hen gevonden. De zaak werd nooit opgehelderd, want niemand had iets gezien. Er waren enkele kostbaarheden verdwenen, dat wel. Misschien was het een roofmoord, niemand wist het zeker. Ook was het niet duidelijk waarom de moordenaar helemaal tot in Pilion kwam, er gebeurde anders nooit iets in deze uithoek. De slachtoffers zelf hadden de moordenaar wel gezien, want het kleine kogelgaatje zat in hun voorhoofd.

Met een ruk draaide Theseus zich om en liep naar de gang. Voorzichtig ging hij de trappen op. De treden kraakten en ook hier waaide het stof op. Boven waren er twee slaapkamers. In de eerste stond een groot bed, de lakens waren weggeslagen en in de afdrukken van de versleten matras kon hij zijn ouders nog zien liggen, alsof ze net waren opgestaan.

In de andere kamer stond een kinderbed. Hij sloeg de lakens weg en zijn handen hingen vol stof. Tussen de matras en de rand van het bedje zat iets weggestopt. Een knuffel met doffe ogen kwam tevoorschijn: zijn oude knuffelbeer.

Met de knuffel op zijn arm, zoals zijn vader hém had gedragen, liep hij de trap weer af. Theseus haastte zich samen met Ariadne naar huis.

Hij vroeg aan zijn tante of zijn ouders pijn hadden gehad. Nee, knikte ze. 'Ze waren op slag dood.' Ze draaide zich om en haalde uit de lade van de wandkast een verfrommelde zakdoek. 'Dit hebben we gevonden op de dag van de dubbele moord.' Ze opende de zakdoek en toonde wat erin zat. 'Is dat ...?' vroeg Ariadne aarzelend. Verbluft vulde Theseus aan: 'een vinger!'

‘Ja,’ antwoordde Katharina, ‘deze vinger zat tussen de achterdeur. Die was hard dichtgegooid en waarschijnlijk werd de vinger afgerukt. De politie heeft de vinger dan meegenomen en al die jaren lag hij op het politiekantoor voor onderzoek. Maar niet zo lang geleden hebben ze me die teruggeven. Het onderzoek is afgesloten, zonder resultaat.’

Ariadne bekeek aandachtig de vinger, hij was hard en donkerbruin verkleurd. Het was overduidelijk de vinger van een mannenhand. Ze vroeg: ‘Had de vader van Theseus nog al zijn vingers?’ Katharina antwoordde stellig: ‘Absoluut.’ Voorzichtig wikkelde Ariadne de vinger weer in de zakdoek en stak die in haar broekzak. Ze liep naar buiten en Theseus volgde haar.

Het was al laat en ze zaten op de oude schommel naar de sterren te kijken. Het speeltuig was verroest en piepte. Ze hadden er al jaren niet meer op gezeten. Stilzwijgend tuurden ze in de verte. Ariadne haalde de zakdoek uit haar broekzak en bekeek de vinger nog eens in het maanlicht. Theseus vroeg: ‘Van wie is die vinger toch?’ Zijn nichtje haalde diep adem en antwoordde dan: ‘Van de moordenaar.’

‘De moordenaar?’ vroeg hij.

‘Ja, ik denk dat de moordenaar halsoverkop jullie huis verlaten heeft en in zijn haast bleef zijn vinger tussen de deur steken.’

‘De moordenaar ...’ herhaalde Theseus, en daarna riep hij uit: ‘Maar dat is geniaal.’ Met een twinkeling in zijn ogen keek hij haar aan. ‘Het is een spoor. Die vinger kan me naar de moordenaar brengen.’

Ariadne knikte enthousiast en zei: ‘Ergens op de wereld moet hij rondlopen.’

Theseus beaamde dat en vulde aan: ‘Ik moet op zoek gaan naar iemand met negen vingers.’ Behoedzaam stak hij de vinger weg. Opeens klonk hij heel ernstig: ‘Ik moet het doen, voor mijn ouders. Ik wil weten wat er precies gebeurd is.’ Hij sprong van de schommel en zei: ‘Morgen vertrek ik.’ Nog lang nadat hij was opgestaan, bleef de schommel wiegelen, en de sterren bleven fonkelen.

De volgende dag was Ariadne eerder wakker dan Theseus. Hij dacht toch niet dat ze hem alleen zou laten vertrekken? Ze kon hem helpen. Bovendien wilde ze de wereld zien. En trouwens, ze deden altijd alles samen. Voor het slapengaan had ze hem gezegd dat ze meeding. Ze sprong uit bed en ook haar hart maakte een sprongetje. Snel vulde ze haar rugzak. Dat deed ze zo slordig dat die algauw vol uitstulpingen zat. De dingen die ze het meest nodig had, zoals mondvoorraad en vers ondergoed, zaten onderaan en de zaken waarvan ze zich later zou afvragen waarom ze die in vredesnaam had meegenomen, zoals een jojo en Chinese eetstokjes, lagen bovenaan.

Ondertussen was ook Theseus, beneden in de woonkamer, zijn spullen aan het inpakken. Tante Katharina volgde zorgvuldig zijn bewegingen. Ze was altijd vroeg wakker en zat koffie te drinken bij het raam. Hij had haar kort uitgelegd dat ze moesten vertrekken. Katharina wist dat die dag ooit ging aanbreken, maar ze was er niet klaar voor. Ze had zichzelf, en dus eigenlijk ook haar zus, beloofd dat ze altijd voor Theseus zou zorgen. Maar de dingen veranderden nu eenmaal, en ook Theseus was veel veranderd de laatste tijd. Hij sprong van steeds hogere rotsen, ook werd hij brutaler en soms kwam hij 's nachts niet meer naar huis. Het enige wat niet veranderde,

was dat hij altijd alles samendeed met Ariadne. Katharina bedacht dat ook haar dochter niet meer dezelfde was. Ze was geen meisje meer, maar een jonge vrouw, en Pilon was te klein voor haar geworden.

‘Zou je niet beter wat later op het jaar vertrekken?’ vroeg ze aan Theseus. ‘Na de zomer, als het minder heet is.’ Hij had natuurlijk door dat zijn tante zich zorgen maakte en hij herhaalde wat hij tegen Ariadne had gezegd: ‘Ik moet de moordenaar zoeken, voor mijn ouders.’ Hij voegde eraan toe: ‘En ik moet het nú doen.’ Misschien stelde het zijn tante gerust dat hij een stuk ambergrijs opborg. De kostbare steen kwam uit de buik van een potvis. Enkele jaren geleden had Theseus die gevonden. De potvis was verdwaald en zodra die met zijn buik het zand raakte, zat hij vast. Dat overleefde het arme dier niet. Maar in sommige potvissen zat dus een schat. Ze maakten vet aan om hun darmen te beschermen. Dat vet klonterde samen en rook heel erg lekker. Als je er parfum van maakte, was het veel geld waard. Theseus had de dode potvis opengesneden en er het ambergrijs uitgehaald. Nu nam hij het mee. Hij zorgde ervoor dat zijn tante dat zag. Ze konden er stukjes van omruilen en zouden dus niet verhongeren. Maar ze zei: ‘Zou je niet beter wat meer tijd nemen om je op de reis voor te bereiden en pas over een maandje vertrekken?’ Theseus schudde met zijn hoofd. Hij hing nog een gedroogde loukaniko aan zijn rugzak en stak er een komkommer in. Hij had ook al een handvol noten in beide broekzakken laten verdwijnen. Ten slotte stopte hij een dunne draad met een vishengel weg. Hij had aan alles gedacht, behalve aan ... schoenen. Die had hij namelijk niet, hij liep altijd blootsvoets rond. Maar voor tante lag daar de grens. ‘Je kan niet vertrekken zonder schoenen,’ zei ze vastberaden. ‘Weet je wat? We gaan volgende week naar de stad en kopen daar een paar voor jou.’ Maar weer schudde hij met zijn hoofd en hij trok zijn pantoffels aan. *Hmm, beter dat dan niets*, vond zijn tante. Ze ondernam nog een laatste poging om hem en Ariadne, die net van de trappen kwam, wat langer thuis te houden: ‘Willen jullie een lekkere kop koffie?’

‘Nee,’ antwoordden ze in koor, ‘we moeten gaan.’

Toen Yannis naar beneden kwam, in pyjama en met verformfaaid haar en slaapogen, stonden Theseus en Ariadne al vertrekkensklaar in de deuropening. Theseus had zijn pet opgezet. Ondertussen hing er een half stuk worst aan zijn rugzak, een straatkat was al met de andere helft gaan lopen.

Zijn oom vroeg: ‘Jullie gaan?’ Het was eigenlijk meer een vaststelling. ‘Ja,’ knikte Theseus.

Tante Katharina nam de handen van haar dochter vast.

‘Waar gaan jullie heen?’ wilde Yannis nog weten.

Theseus antwoordde: ‘Op zoek naar de moordenaar van mijn ouders.’

Zijn oom keek hem ernstig aan. ‘Heb je enig idee waar die zich schuilhoudt?’

Theseus haalde zijn schouders op. ‘Ik zal zoeken tot ik hem vind.’ En Ariadne vulde aan: ‘Desnoods lopen we de hele aardbol rond.’

Katharina wist dat ze het meenden. Haar dochter ging maar al te graag mee natuurlijk. Ariadne kuste haar ouders vluchtig op beide wangen en fluisterde: ‘Ik laat nog van me horen.’ Ze gooide met enige moeite de rugzak op haar rug en zette er de pas in. Ook Theseus nam kort afscheid en op zijn pantoffels volgde hij Ariadne.

Katharina wist dat ze niet meer gingen achteromkijken en ze nam weer plaats aan de keukentafel. Ze had geen zin meer in koffie, roerde in het bruine sop en vond het maar een vies drankje. Vanaf toen dronk ze enkel nog thee, terwijl ze elke ochtend uit het raam tuurde.